

Oude hoeve heeft charme, maar geeft ook meer werk

Wonen en werken in historisch kader

Het bijna vierhonderd jaar oude woonhuis torent hoog boven het erf uit. Het authentieke karakter van de hoeve van Luc Schramme en Els Stroo uit Dudzele brengt extra veel charme.

tekst Annelies Debergh

Het nevelige winterlandschap lijkt de perfecte omkadering voor de fraai witte langgevelhoeve van Luc Schramme en Els Stroo in Dudzele. Niet wit, maar minstens zo imponerend, is het bijna vierhonderd jaar oude woonhuis dat – op een omwalde terp – hoog boven het erf uittorent. De terp is een restant uit de tijd dat de zee nog landinwaarts kwam. ‘Het verhaal gaat dat herders met grond uit de wal een vluchtheuvel aanlegden voor een onverwachte opkomst van de zee.’ Luc Schramme vertelt zorgvuldig over de geschiedenis: de latere bouw van een schapenbarak, een kasteel en uiteindelijk het huidige woonhuis op de terp. ‘In de ijzeren ankers staat het bouwjaar te lezen. Dit huis dateert van 1639.’

Al bijna dertig jaar boeren Luc en Els op het adellijke pachtgoed. Bij de start in 1982 koos Luc voor uitbreiding van het melkquotum, maar een nieuwe melkveestal bouwen bleek niet eenvoudig. ‘Het heeft drie jaar geduurd voor de melkveestal er is kunnen komen’, zo geeft Luc aan. De historische waarde van het bedrijf – niet beschermd, maar wel op de lijst van Vlaams bouwkundig erfgoed – stond grote aanpassingen van de gebouwen in de weg. ‘Het was toen bijna moeilijker dan nu om het bedrijf uit te bouwen.’

Muren elk jaar opnieuw witten

Luc en Els leerden omgaan met de beperkingen en pasten waar mogelijk de bestemming van de stallen aan. Zo zijn kalver- en jongveehokken en de melkput met wachtruimte in de langgevelgebouwen ondergebracht. Om de authentieke charme te bewaren gaan Luc en Els zorgzaam met de hoeve om. ‘De eerste week van de zomervakantie is deuren schilderen en muren witten bijna traditie.’ Renovatie en onderhoud kosten Luc en Els veel tijd. ‘En

die tijd kun je niet aan de koeien besteden.’ De in 1987 opgetrokken ‘witte’ melkveestal is inmiddels alweer aangepast met zestig ligboxen. ‘Bij de bouw was ik verplicht om het dak hoog te maken in overeenstemming met de andere daken. Gelukkig, want zo is deze melkveestal nog altijd voldoende lichtig en volumineus.’ De melkveestapel telt 65 melkkoeien en intussen omvat het bedrijf ook een witblauwe stamboekveestapel. Een deel van de melk verwerkt Els tot verse zuivelproducten, zoals yoghurt en boter. Die laatste komt onder andere bij de Belgische drierterrenrestaurants ‘Karmeliet’ en ‘Hertog Jan’ terecht. Voor de ontvangst van bezoek en klanten is er grondig nagedacht over gescheiden woon- en werkruimte. De authentieke hoeve geldt als een soort visitekaartje. ‘De vleesveestallen hebben we iets verderop in het land opgetrokken en we hebben in 2005 een tweede bedrijf aangekocht om meer zekerheid in te bouwen.’ Klanten die op het erf komen, reageren positief. ‘En vaak komen dan vragen over de geschiedenis van de hoeve.’ |

Foto boven: een kopie van het beeld ‘Madonna met kind’ van beeldhouwer Pieter Pepers siert de witte gevel

Foto midden: twee witgekalkte langgevelgebouwen flankeren het erf dat leidt naar het woonhuis

Foto onder: het bouwjaar 1639 staat in de ijzeren ankers in de voorgevel weergegeven
Foto links: het bijna vierhonderd jaar oude woonhuis staat op een omwalde terp

